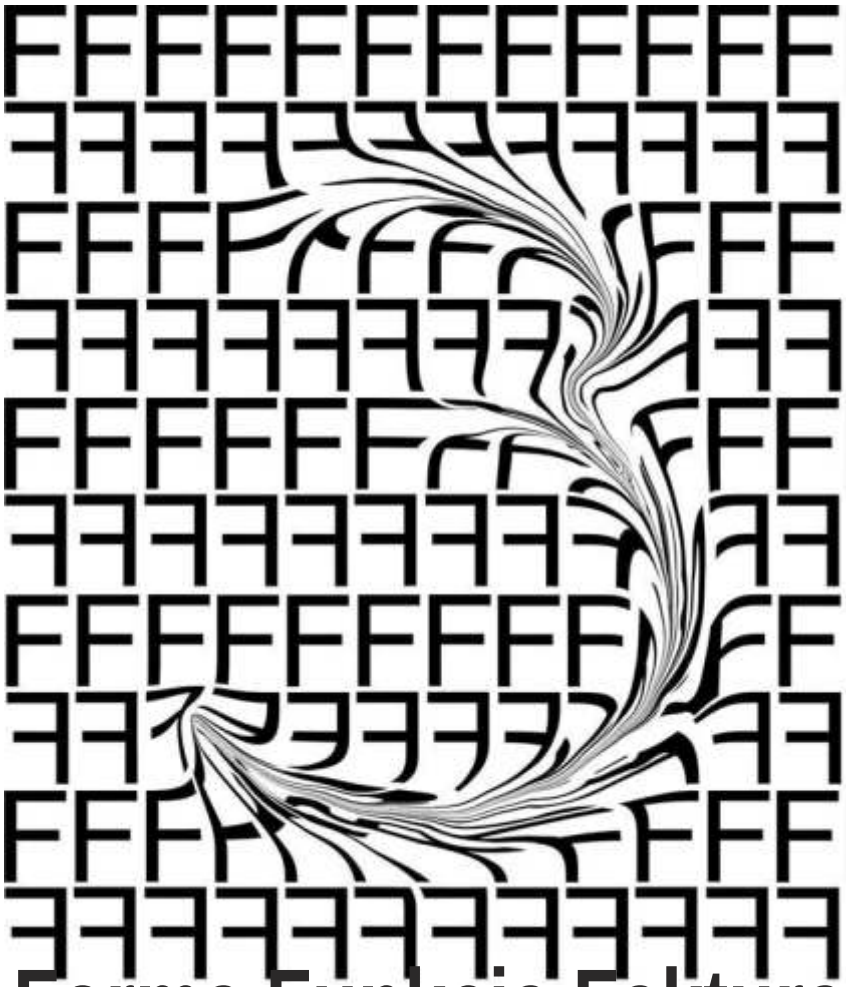

Forma Funkcja Faktura

dr Tomasz Dróżdż, dr Zdzisława Świniarska
dr Małgorzata Walaszczyk, dr Wiktoria Wróblewska.

Łódź, luty 2020 r.

Łódź, luty 2020 r.

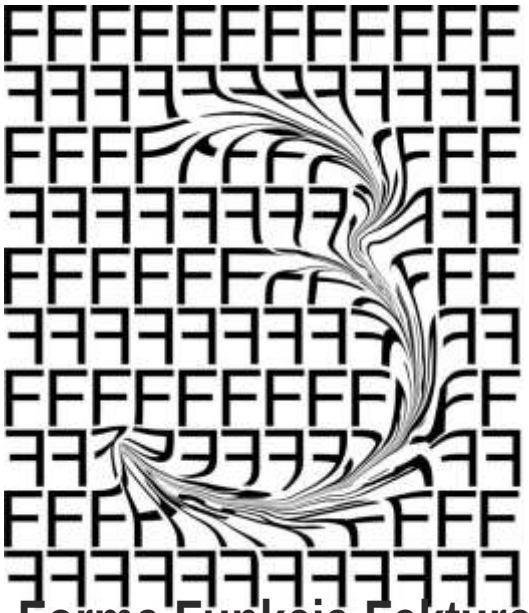

Forma Funkcja Faktura

Uczestnicy wystawy 3F:

dr Tomasz Dróżdż,

„Modyfikacje raportu wzoru oparte na zmianie splotów, ilości wątków i rodzaju surowca”.

Obrona pracy doktorskiej - 24.06.2019 r.

dr Zdzisława Świniarska,

”Świat w zasięgu ręki".

Obrona pracy doktorskiej - 3.07.2019 r.

dr Małgorzata Walaszczyk,

„Studium projektowe produktów z wykorzystaniem materiałów tekstylnych realizujących funkcję sprzętu rehabilitacyjnego”.

Obrona pracy doktorskiej - 24.06.2019 r.

dr Wiktoria Wróblewska,

„Zmiana właściwości fizycznych i estetycznych tkanin w wyniku zastosowania nowych technik dekoracyjnych”.

Obrona pracy doktorskiej: 11 listopada 2018

GALERIA Politechnika

Łódź, luty 2020 r.

3F Forma Funkcja Faktura

Wspólna wystawa 4 absolwentów Doktoranckich Studiów Środowiskowych Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi, to przykład szerokiego spektrum tworzenia na dawnym wydziale Tkaniny i Ubioru. Skrajnie różne realizacje cyklów doktorskich w obrębie tego samego wydziału, łączy materia włókiennicza oraz płynne przenikanie się sztuki i designu.

Tytułowe „Forma Funkcja Faktura" to 3 podstawowe pytania, zadania, jakie postawił sobie każdy z uczestników wystawy. To właśnie poszukiwanie jak najlepszej optymalnej formy, uściślenie funkcji czy sam dobór określonych struktur zamienia ekspresyjny proces twórczy w proces ściśle projektowy.

Podejmowanie trudnych aspektów designu społecznego, poszukiwanie nowych rozwiązań. Rozważanie nad formą funkcją i fakturą w stosunku do rangi znaczenia i zastosowania. Dążenia i ambicje, połączyły tak różne osobowości i pozwoliły na powstanie wspólnej wystawy

Prace przedstawione na wystawie i w katalogu to wybrane autorskie dzieła będące przedmiotem obron doktorskich, które odbyły się na wydziale Tkanin i Ubioru w Akademi Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi w roczniku 2018 r./2019 r.

dr Tomasz Dróżdż, dr Małgorzata Walaszczyk, 1.02.2020

Forma Funkcja Faktura

„Modyfikacje raportu wzoru oparte na zmianie splotów, ilości wątków i rodzaju surowca”.
Zestaw tkanin żakardowych.

Autor: ***Tomasz Dróżdż***
Promotor: prof. dr hab. Włodzimierz Cygan

Rozprawa ma na celu zaprojektowanie i analizę efektów tkackich, jakie można zastosować w jednym wzorze tkaniny (raport) w warunkach przemysłowych. Ten sam plastyczny rysunek stał się punktem wyjścia do zaprojektowania i realizacji dziewięciu różnych tkanin.

Kreacja i proces twórczy nie kończy się wraz z zakomponowaniem wzoru. Jest zaledwie początkiem skomplikowanego procesu projektowania tkanin żakardowych. Zmiany splotów wpływają na wygląd powierzchni tkaniny (efekty 3D, powierzchnie płaskie) oraz pozwalają zaplanować, gdzie i jak będzie oddziaływał kolor. Specjalnie zaprojektowane złożone sploty wielowarstwowe, zwane splotami z nawarstwionym wątkiem, o połączonych lub rozdzielonych warstwach, zestawione ze pojedynczymi, wzbogacają fakturę tkaniny, tworząc obszary płaskie i wypukłe, gładkie lub reliefowe. Wybór surowca, użycie różnych włókien syntetycznych, zastosowanie lureksu czy włókna elastomerowego, to kolejne czynniki dające zróżnicowany charakter tkanin. Zestawienie różnych surowców potęguje efekty 3D w tkaninie oraz uwypukla grę światła. Czynników modyfikacji jest wiele, zarówno w procesie przygotowania wzornicy, jak i już w procesie tkania. Zmiana liczby wątków związana jest z możliwością poszerzenia palety barwnej. Pozwala na uzyskanie mocnych plam koloru, stopniowych przejść kolorystycznych lub pasowego charakteru tła. Liczba zastosowanych wątków i ich liczność wpływają natomiast na grubość i gramaturę tkaniny, od zwartej i ciężkiej do półprzezroczystej, lekkiej. Znajomość aspektów technologicznych jest konieczna już na samym początku projektowania wzoru plastycznego. Wiedza ta pozwala kompleksowo i świadomie zaprojektować tak złożony produkt, jakim jest tkanina żakardowa.

Wykonana przeze mnie praca jest przykładem całościowego podejścia do projektowania tkanin. Obecnie projektant jest w stanie wykonać cały proces projektowania tkanin. Przy pomocy programów graficznych komponuje wzór plastyczny i dostosowuje go do parametrów programów tkackich. Wybór i zaprojektowanie splotów, ustawienie sekwencji wątkowania, zaplanowanie liczby, kolorystyki i rodzaju wątków, na wszystkie te parametry ma wpływ projektant. Posiadając opanowany warsztat programowy i wiedzę techniczną, jest wstanie w pełni świadomie zaprojektować swoją tkaninę żakardową.

Na mój autorski zestaw składa się 9 tkanin zrealizowanych na krośnie przemysłowym Picanol, o długim, 3 metrowym raporcie. Zaprojektowany geometryczny wzór, wytkany z różnych surowców za pomocą różnych splotów i kolorów, pozwala zobrazować możliwości projektowe.

Autor: Tomasz Dróżdż, Tkanina „Lureks”, 300x140cm, 2019r

Doświadczenie nabyte podczas wykonania części projektowej i realizacji pozwoliły na szersze usystematyzowanie zmiennych parametrów tkania i efektów, jakie dzięki nim można osiągnąć. Zestawienie tego samego wzoru w różnych tkaninach pozwoliło zobrazować, jaki potencjał posiada współczesna technika żakardowa.

W dobie „fast fashion”, nadmiernej produkcji, dynamicznych zmian trendów modowych, natłoku projektów, sposób personalizacji jednego wzoru pod oczekiwania klienta otwiera możliwości projektowe w duchu „slow”. Wspólna praca projektanta z klientem owocuje zindywidualizowanym produktem. Przedstawione rozwiązania mogą być punktem wyjścia w pracy z klientem, który na podstawie zaprezentowanych tkanin może zdecydować, w jakim stylu ma być wykonana jego tkanina. Może
wspólnie z projektantem wybrać różne parametry i rozwiązania.

Odpowiednio projektując sploty, mamy wpływ na obie strony tkaniny- górną i dolną. W jednym procesie tkania możemy otrzymać wielowątkową tkaninę dwustronną, w której obie strony są w pełni użytkowe, równie atrakcyjne, choć o zupełnie odmiennej ekspresji. Klient dostaje kompleksowy wyrób o dużo większym potencjale. Może go różnie aranżować i stosować według swoich potrzeb i upodobań.

Autor: Tomasz Dróżdż, Tkanina „Perła”, 340x140cm, 2019r.

Autor: Tomasz Dróżdż, Tkanina „Perła”, 340x140cm, 2019r.

Tkanina „Perła”
340x140cm, 2019 r.

Dwa wątki, lureks „perła” oraz czarny poliester z elastanem, połączone w splotach w taki sposób, że jedna strona tkaniny jest niemal całkowicie pokryta lureksem, a druga czarnym poliestrem. Sploty o rozdzielonych warstwach powodują zatarcie się wzoru wyjściowego. Elastan biegnący w warstwie spodniej, w splocie płóciennym, ściąga wierzchnią warstwę tkaniny. Całość wzoru została zaburzona, w fakturze tkaniny uwypuklone zostały formy 3D.

Tkanina „Lureks”
300x140, 2019 r.

Tkanina wykorzystująca trzy wątki lureksowe i jeden poliestrowy KDK. Podobnie jak w tkaninie „Kolorowej”, wykorzystano splot z nawarstwionym wątkiem. Obszary niebieski i żółty to splot, gdzie wszystkie wątki lureksowe biegną razem. Wzór w tych obszarach rozmywa się na rewersie, stopniowo przechodząc od obszarów nieczytelnych do wyraźnych. Na awersie wzór w całości pozostaje doskonale czytelny.

Autor: Tomasz Dróżdż, Tkanina „Lureks”, 300x140cm, 2019r

Autor: Tomasz Dróżdż, Tkanina „Lureks”, 300x140cm, 2019r

„Zmiana właściwości fizycznych i estetycznych tkanin w wyniku zastosowania nowych technik dekoracyjnych”.
Zestaw obiektów do aranżacji wnętrza.

Autor: ***Wiktoria Wróblewska***
Promotor: prof. dr hab. Włodzimierz Cygan

Prace wykonane są z tkaniny utwardzanej a następnie pokrytej rdzą. Celem takiego zabiegu było zmienienie wartości fizycznych i estetycznych tkaniny, przekroczenie granic, spowodowanie, aby przyjazna materia, kojarząca się z czymś otulającym nabrała nowych wartości. Tkanina dająca poczucie przytulności, miękka w dotyku, została zmieniona w materię twardą, wytrzymałą, chropowatą, do złudzenia przypominającą ciężką metalową blachę. Optycznie zyskała na ciężarze, fizycznie zaś uzyskała stabilizację zapamiętanego udrapowania, w wyniku, czego początkowo miękkie rzeźby nabrały nowych cech. Obiekty samoistnie stoją są stelażem same w sobie. Mogą także pełnić rolę użytkowych stołów. Rdza niesie z sobą niepowtarzalne i urzekające piękno, które zarazem jest nieoczywiste i niejednoznaczne. Ma w sobie zakodowane skojarzenia z czasem, przemijaniem, rozkładem. Można zjawisko korozji rozpatrywać pod kątem życia i śmierci, starzenia. Metal kojarzy się z ciężarem, twardością i niezniszczalnością. Niekiedy utożsamiamy go z czymś brutalnym, z przemocą czy wojną. Tkanina kojarzy się z czymś miękkim, ciepłym, otulającym i bezpiecznym. Przeciwieństwa niezwykle mnie interesują, zarówno od strony praktyki artystycznej, jak i warstw znaczeniowych. Świadomie zaczęłam zmieniać wartości estetyczne obiektów. Dokonałam dekonstrukcji formy tak, aby pierwotnie czysta tkanina stała się na pozór nieestetyczną, skorodowaną powierzchnią. Celem takiego zabiegu jest iluzja, gra między tym, co widzimy, wiemy i wreszcie tym, czego doświadczamy.

Autor: Wiktoria Wróblewska, „Ciśnienie”,
utwardzona tkanina pokryta rdzą, 55x55x45 cm, 2018 r.

Autor: Wiktoria Wróblewska, „Ciśnienie”,
utwardzona tkanina pokryta rdzą, 55x55x45 cm, 2018 r.

Autor: Wiktoria Wróblewska, aranżacja obiektów we wnętrzu loftu u Sheiblera,

Autor: Wiktoria Wróblewska, „Wdech”, utwardzona tkanina pokryta rdzą, 160x120 cm, 2018 r.

Autor: Wiktoria Wróblewska, „Spirala”,
utwardzona tkanina pokryta rdzą, 55x55x45 cm, 2018 r.

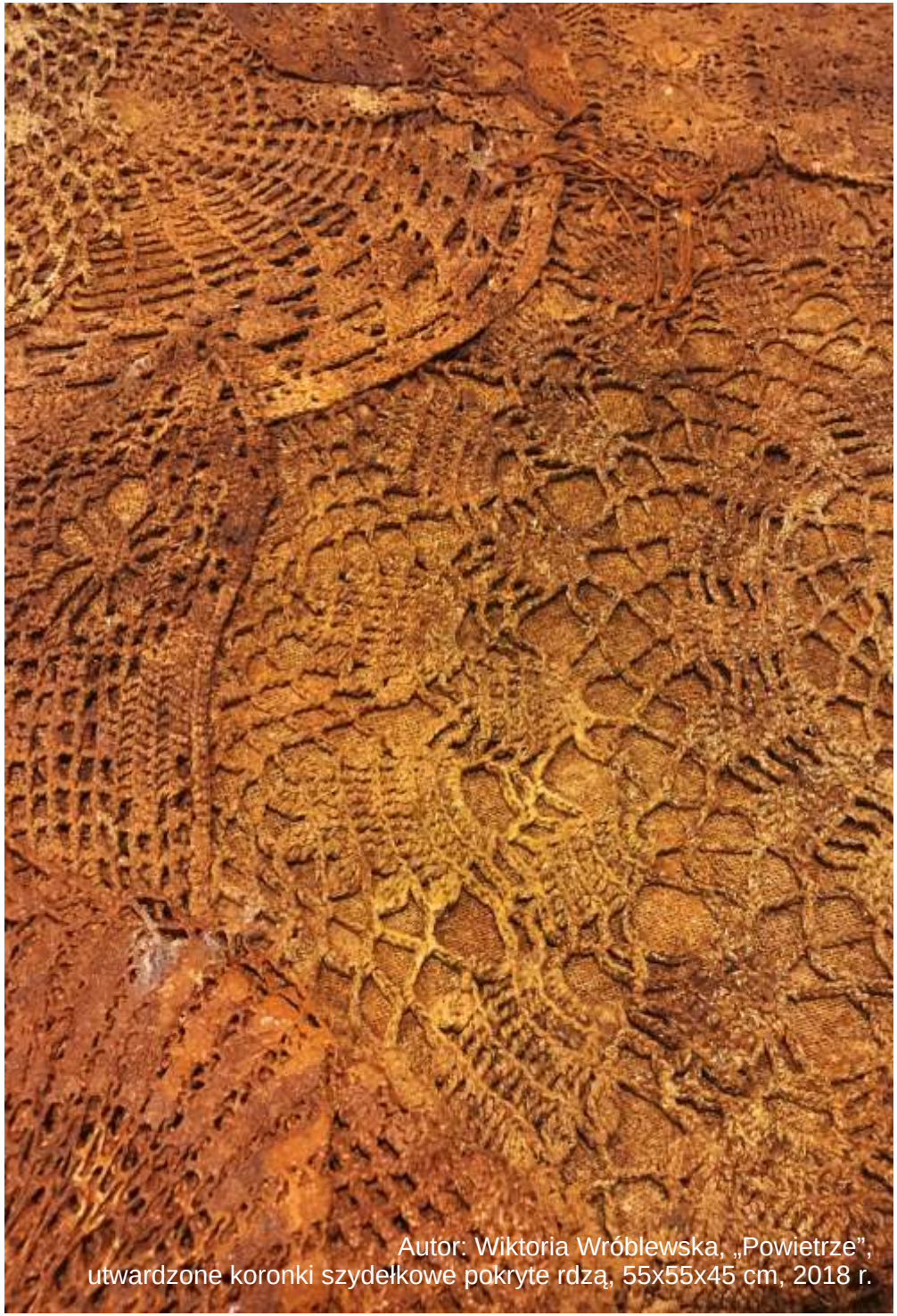

Autor: Wiktoria Wróblewska, „Powietrze”,
utwardzone koronki szydełkowe pokryte rdzą, 55x55x45 cm, 2018 r.

"Świat w zasięgu ręki".
Kolekcja ubiorów dla osób z dysfunkcją wzroku.

Autor: ***Zdzisława Świniarska***
Promotor: dr hab. Dorota Sak, prof. ASP

Moda dla Niewidomych opisuje nowe zmysły estetyczne przez dotyk i dźwięk. Moda jest podzbiorem sztuki i to sztuka ma kluczowe znaczenie dla rozwoju wielu zagadnień w edukacji i rehabilitacji osób wykluczonych społecznie przez swoja dysfunkcję. Projekt ma na celu pomóc osobom niewidomym i niedowidzącym ubierać się modnie i doświadczać wizualnego świata mody nie tylko w naszych oczach, ale także przez ich ręce i uszy.

Kolekcja doktorska „Świat w zasięgu ręki" stymuluje zmysły nastoletnich odbiorców z dysfunkcją wzroku, poprawia ich bezpieczeństwo i jakości ich życia, poprzez różne formy estetycznego, haptycznego i sensorycznego oddziaływania. Moja kolekcja może pomóc w życiu i funkcjonowaniu osobom, dla których bycie w społeczeństwie jest codziennym zmaganiem się z samym sobą i z własnymi ograniczeniami.

Adresatami mojego projektu są przede wszystkim ociemniałe i słabo widzące nastolatki. Wyobraźmy sobie, jak trudno niewidomemu dziecku założyć ubranie, rozróżnić przód od tyłu, a wystarczyłby mały, wyczuwalny organoleptycznie element indentyfikacyjny, który można by rozpoznać dotykiem. Analizując inne obszary życia osób z dysfunkcjami, dostrzegłam znaczne zaniedbanie w dziedzinie ubioru. Wiele działań zrealizowano w obszarze architektury np...: oznaczenia dźwiękowe na przystankach oraz przejściach dla pieszych, zapis nazwy lekarstw na opakowaniach językiem Brajla w farmacji. Dlatego chciałabym, aby równie duże zmiany mogły zaistnieć w odzieży, stąd koncept, aby zająć się tym tematem.

W mojej pracy doktorskiej wykorzystałam zdobyte doświadczenie i rozszerzyłam spektrum działania o grupę osób z dysfunkcją wzroku. Nie jest to wciąganie kolejnej grupy w konsumpcjonizm, ale przeciwdziałanie wykluczeniu społecznemu. W wyniku przeprowadzonych badań powstała kolekcji odzieży o szerokiej dostępności (możliwa do kupienia w dużych centrach handlowych i w popularnych sieciach sklepów) oraz zastosowaniu dla nastolatków zarówno zdrowych, jak i z dysfunkcją wzroku. Zaproponowany przeze mnie system zwiększy samodzielność osób z dysfunkcją wzroku w robieniu zakupów odzieżowych, wzmocni samoocenę, poczucie autotożsamości, wspierając tym samym ich niezależność konsumencką i ułatwi kontakty społeczne. Z rozmów jakie przeprowadziłam podczas procesu badawczego wynika, że jednym z największych problemów osób z dysfunkcją wzroku jest właściwe dobieranie ubrań w zestawy. Mój pomysł polega na stworzenie systemu znaków-symboli, które umożliwią samodzielne zestawianie elementów garderoby w estetyczne i spójne kolorystycznie zestawy.

Kiedy zaczęłam przyglądać się problemowi, okazało się, że właściwy dobór ubrań nie dotyczy tylko niewidomych. Moja koncepcja tak naprawdę może przydać się również daltonistom, czy osobom pełnosprawnym, które kompletnie nie czują mody i nie rozróżniają subtelności kolorystycznych. Kolekcja wzbogacona jest o pakiet rozwiązań, które mogą wejść jako standard do wszystkich ubrań w postaci międzynarodowego system oznaczeń. Symbole nie posiadają warstwy znaczeniowej, są łatwe do rozpoznawania i kojarzenia. System ten może być wykorzystywany w domu na co dzień oraz w sklepach przy samodzielnym kupowaniu ubrań. Osoby niewidome mieszkające same nie mogą konsultować na co dzień swojego wizerunku z widzącymi domownikami. Ten system grupuje ubrania w pasujące zestawy. Każdy element z grupy oznaczony np. kółkiem pasuje do innych rzeczy z tym samym symbolem. Kolekcja jest zgodna z trendami na dany sezon, rozbudowana o elementy plastyczne jak faktura i kolor, zawiera system udogodnień, elementy poprawiające bezpieczeństwo i jakość życia, stymulujące oraz funkcjonalne, np..:

- wygodne i dostosowane kieszenie (na smartfony, GPS-y),
- przypinki do kluczy (aby przypadkiem nie wypadły z kieszeni czy torby),
- torby odpowiednich rozmiarów (ma się zmieścić złożona laska),
- czapki wygodne i ciepłe, ale nieograniczające słyszalności,
- ciepłe rękawice, które nie tłumią odbioru bodźców zewnętrznych
- zastosowanie np. suwaków w rękawach, jako elementu stymulującego nadmiernie ruchliwe ręce,
- stymulujące woreczki z nasionami, elementy z folii termokurczliwej rozładowujące napięcie i stres, skuteczne zwłaszcza przy nadpobudliwości rąk
- wypukłe napisy i elementy stymulujące zmysły przez dotyk,
- zróżnicowane fakturalne dzianiny pobudzające zmysły.

Autor: Zdzisława Świniarska, „Świat w zasięgu ręki",
kolekcja ubiorów dla osób z dysfunkcją wzroku, sesja wizerunkowa, 2019 r.

Fotograf: MARTA ŁĄCKA, Modelka: PAULINA KUBISZ, Modelka: ALEKSANDRA NESTERUK, Makijaże, Fryzury: KATARZYNA LIPIŃSKA

Autor: Zdzisława Świniarska, „Świat w zasięgu ręki”,
kolekcja ubiorów dla osób z dysfunkcją wzroku, sesja wizerunkowa, 2019 r.

Fotograf: MARTA ŁĄCKA, Modelka: PAULINA KUBISZ, Modelka: ALEKSANDRA NESTERUK, Makijaże, Fryzury: KATARZYNA LIPIŃSKA

Autor: Zdzisława Świniarska, „Świat w zasięgu ręki”,
kolekcja ubiorów dla osób z dysfunkcją wzroku, sesja wizerunkowa, 2019 r.

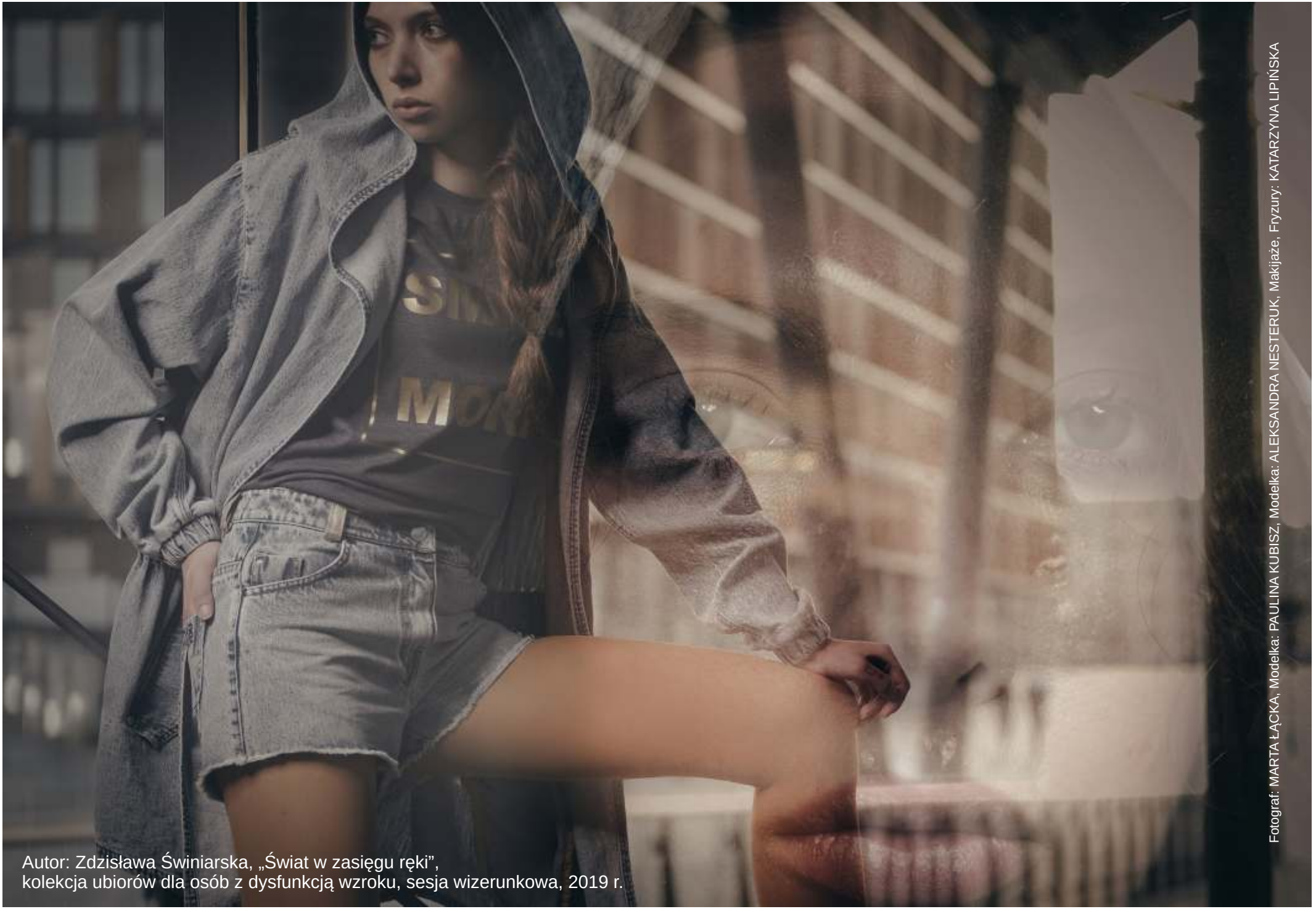

Fotograf: MARTA ŁĄCKA, Modelka: PAULINA KUBISZ, Modelka: ALEKSANDRA NESTERUK, Makijaże, Fryzury: KATARZYNA LIPIŃSKA

Autor: Zdzisława Świniarska, „Świat w zasięgu ręki”,
kolekcja ubiorów dla osób z dysfunkcją wzroku, sesja wizerunkowa, 2019 r.

„Studium projektowe produktów z wykorzystaniem materiałów tekstylnych realizujących funkcję sprzętu rehabilitacyjnego”

Autor: ***Małgorzata Walaszczyk***
Promotor: dr hab. Mariusz Włodarczyk
Promotor pomocniczy: dr Anna Kuźmitowicz

Celem mojej pracy jest stworzenie obiektów wspomagających terapię chorych po udarze mózgu ze spastycznością. Projektuję i realizuję elementy wspomagające, wymuszające wykonywanie wymaganych ruchów i pracę mięśni konkretnych partii ciała. Brak zestawów do ćwiczeń dla tej grupy pacjentów spowodował potrzebę pracy projektowej w tej dziedzinie. Nie ma dostępnych dostosowanych obiektów do tego typu rehabilitacji. Zaistniała potrzeba zainspirowała mnie jako projektantkę.

Moje projekty to próba połączenia wymogów medycznych z aspektami artystycznymi. Dotyk i zmysł motoryczny są podstawowymi elementami definiującymi odbieranie rzeczywistości. Jeśli przetwarzanie zmysłów przebiega nieprawidłowo, wówczas mózg nie pełni swej najistotniejszej funkcji – integracji wrażeń sensorycznych. To jest jedno z głównych założeń moich projektów - dotyk pacjenta. Moja praca jest wynikiem współpracy dwóch wydziałów na Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi imienia Władysława Strzemińskiego, Wydziału Wzornictwa i Wydziału Tkanin i Ubioru. Dzięki współpracy projekt zaowocował pełniejszym wykorzystaniem wiedzy dotyczącej wrażeń sensorycznych. Ma to wpływ na wygląd i rodzaj wykorzystanych materiałów, dzianin i elementów tekstylnych. Celem designu jest zrealizować projekt, kierując się konkretną potrzebą. Jest nią w tym przypadku zmiana jakości rehabilitacji pacjentów po udarze mózgu ze spastycznością. Istniejące sprzęty są jednostkowe i mało atrakcyjne. Sale rehabilitacyjne są niewielkie i posiadają skromne wyposażenie. Rehabilitacja osób poudarowych jest żmudna i czasochłonna. Ludzie po udarze są zagubieni i przestraszeni. Zaprojektowanie sprzętu do rehabilitacji po takim schorzeniu wymaga ogromnej odpowiedzialności i ścisłej współpracy z rehabilitantami. W swojej pracy chciałabym udowodnić, że sale rehabilitacyjne nie muszą „straszyć” i przypominać „sal tortur”. Badanie bodźców dotykowych w moim projekcie rozpoczęłam od poszukiwań odpowiedniego materiału tekstylnego, który spełnia wszystkie założenia projektowe dotyczące dotyku. Jeżeli ktoś uczy się od nowa integracji wrażeń sensorycznych, nie może uczyć się ich błędnie. To mogłoby pogłębić patologiczne wzorce ruchowe. Jednym z głównych celów stało się poszukiwanie ciekawych i intrygujących wzorów oddziałujących na zmysły wzorem, kolorem, powierzchnią i kształtem. Dodatkowym bodźcem jest dźwięk.

Autor: Małgorzata Walaszczyk. Obiekt 3D. „Kokon 3", 2019r.
Autor: Małgorzata Walaszczyk, Obiekt kinetyczny „SFERY”,100cm/100cm 2019r.
Autor: Małgorzata Walaszczyk, „Wzór 6", 100cm/100cm, 2019r.

Autor: Małgorzata Walaszczyk, „Wzór 6", 100cm/100cm, 2019r.

Wszystkie ćwiczenia wymuszają ruch ciała, poprawiają koordynację ruchową. Rozwijają motorykę dużą, poprzez rozwój motoryki dużej rozwija się motoryka mała.

Cel to odtworzenie funkcji motorycznych i wprowadzenie prawidłowych wzorców ruchowych. W połączeniu trzech zmysłów wzroku, słuchu i dotyku. Osoby w trakcje wykonywanych ćwiczeń wykonują pełen ruch ramienia, co wymusza pracę barku i łopatki. Dzięki różnorodności obiektów istnieje możliwość wykonywania ćwiczeń przez kilka osób jednocześnie w dowolnej pozycji ciała. W trakcje wykonywania wszystkich ćwiczeń, nie zależnie od sposobu ich obsługi, wymuszany jest chwyt koncentryczny, bardzo istotny w trakcje terapii osób po udarze mózgu ze spastycznością. Ćwiczenia uatrakcyjniają ciekawe, proste kształty, podstawowa kolorystyka, instynktowna obsługa, wyczuwalna faktura, pobudzająca zmysły poznawcze. Są to ćwiczenia motoryczne i sensoryczne. Wprowadzenie aspektu sztuki do sal rehabilitacyjnych powoduje lepsze samopoczucie i wysoki komfort uciążliwej, żmudnej terapii.

Zdjęcia przedstawiają proces użytkowy wybranych produktów. Chwyt koncentryczny, praca dłoni jak i nadgarstka, ruch skrętny, łatwa powtarzalność, rozwijanie motoryki ciała, dźwięk przy obracaniu, bodźce dotykowe i wzrokowe.

Autor: Małgorzata Walaszczyk, Obiekt kinetyczny „SFERY",100cm/100cm 2019r.

Autor: Małgorzata Walaszczyk, proces użytkowy obiektów, 2019r.

Autor: Małgorzata Walaszczyk. Obiekt 3D. „Kokon 3", 2019r.

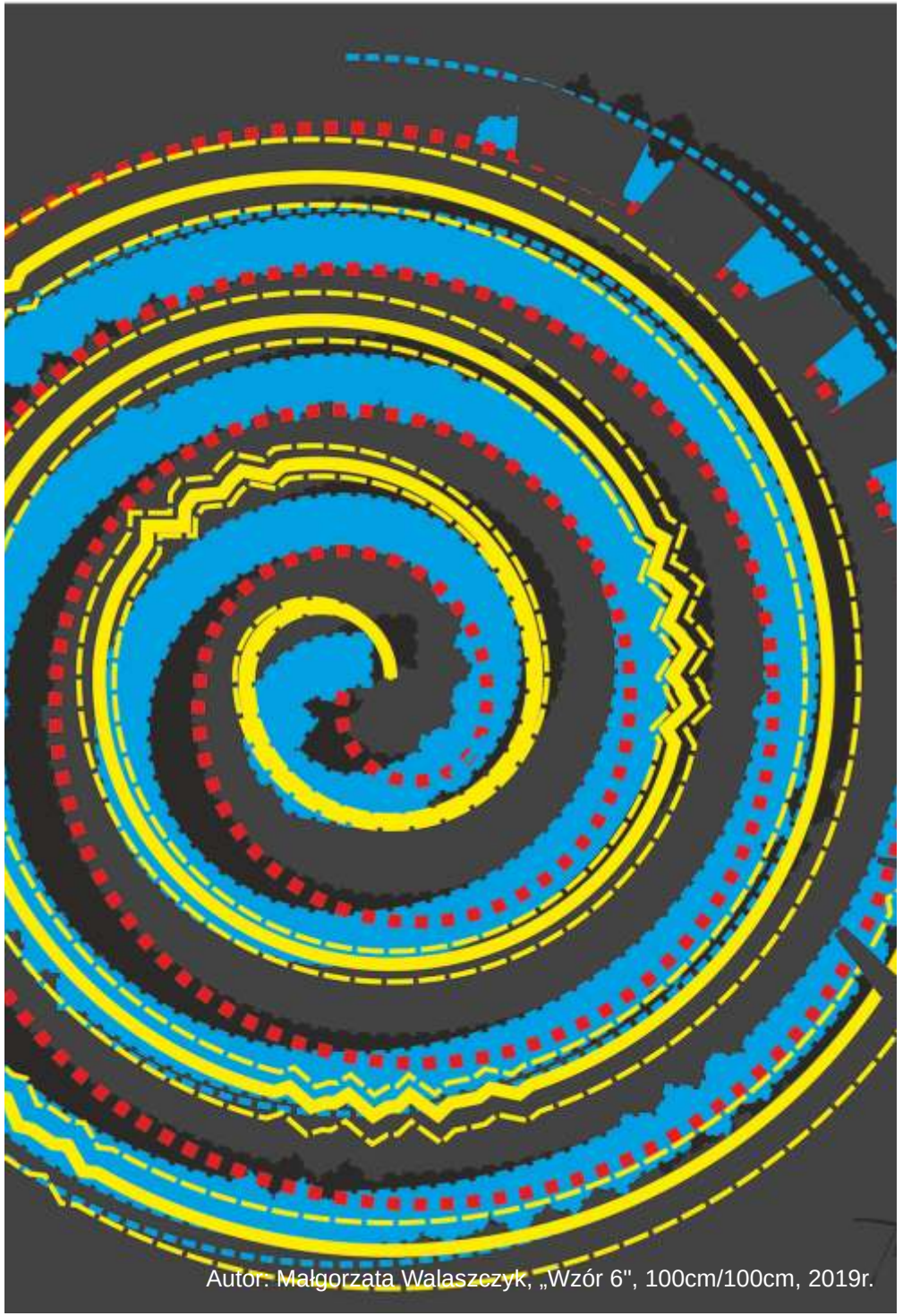

Autor: Małgorzata Walaszczyk, „Wzór 6", 100cm/100cm, 2019r.

Galeria Politechnika
ul. Żeromskiego 116a
Budynek Chemii PŁ
I piętro, Klub PŁ

3F Forma Funkcja Faktura

dr Tomasz Dróżdż
dr Zdzisława Świniarska
dr Małgorzata Walaszczyk
dr Wiktoria Wróblewska

Kurator wystawy:
dr Małgorzata Walaszczyk

Komisarz Galerii:
Witold Staszewski

Projekt katalogu:
dr Małgorzata Walaszczyk

Organizatorzy:
Tomasz Dróżdż, Małgorzata Walaszczyk

Druk:
WIST, Łódź

Wydruk katalogu sfinansowano
ze środków Politechniki Łódzkiej

ISBN 978-83-7283-727-1

Patronat wystawy:

Rektorat Politechniki Łódzkiej

Miejska Galeria Sztuki w Łodzi

Związek Nauczycielstwa Polskiego w PŁ

Związek Polskich Artystów Plastyków